

Αριθμός 1146/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Ε' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ -----

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Κωνσταντίνο Κούκλη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Βασίλειο Λυκούδη, Ελευθέριο Νικολόπουλο - Εισηγητή, Αναστάσιο Λιανό και Βιολέττα Κυτέα, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 20 Μαρτίου 2009, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου Παναγιώτη Θάνου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και της Γραμματέως Ευδοκίας Φραγκίδη, για να δικάσει την αίτηση της αναιρεσείουσας - κατηγορουμένης Χ1, κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη Γιατράκο, για αναίρεση της με αριθμό 9.093/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή και η αναιρεσείουσα - κατηγορουμένη ζητά την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 13 Ιανουαρίου 2009 αίτησή της, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 138/2009.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναιρέσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Κατά το άρθρο 66 παρ.1 του Ν.2121/1993 όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εγγράφει ... ή προσβάλλει το δικαίωμα του πνευματικού δημιουργού να αποφασίζει για την παρουσίαση του έργου στο κοινό και να το παρουσιάζει αναλλοίωτο χωρίς προσθήκες ή περικοπές, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών. Περαιτέρω, στο άρθρο 7 του ίδιου νόμου ορίζονται τα επόμενα. Έργα συνεργασίας θεωρούνται όσα έχουν δημιουργηθεί με την άμεση σύμπραξη δύο ή περισσότερων δημιουργών. Οι δημιουργοί ενός έργου, που είναι προϊόν συνεργασίας, είναι οι αρχικοί συνδικαιούχοι του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί του έργου. Αν δεν συμφωνήθηκε αλλιώς, το δικαίωμα ανήκει κατ' ίσα μέρη στους συνδημιουργούς (παρ.1) Συλλογικά έργα θεωρούνται όσα έχουν δημιουργηθεί με τις αυτοτελείς συμβολές περισσότερων δημιουργών, κάτω από την πνευματική διεύθυνση και το συντονισμό ενός φυσικού προσώπου. Το φυσικό αυτό πρόσωπο είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί του συλλογικού έργου. Οι δημιουργοί των επιμέρους συμβολών είναι αρχικοί δικαιούχοι του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος επί των συμβολών τους, εφόσον αυτές είναι δεκτικές χωριστής εκμετάλλευσης (παρ.2). Όταν ένα έργο είναι σύνθετο, απαρτιζόμενο από τμήματα που έχουν δημιουργηθεί χωριστά, οι δημιουργοί των τμημάτων αυτών είναι αρχικοί συνδικαιούχοι των δικαιωμάτων επί του σύνθετου έργου και αποκλειστικοί αρχικοί δικαιούχοι των δικαιωμάτων του τμήματος, που δημιούργησε ο καθένας εφόσον αυτό είναι δεκτικό χωριστής εκμετάλλευσης. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι επί μεν των συλλογικών έργων η δημιουργική συμβολή, που ο νόμος περιγράφει ως πνευματική διεύθυνση και συντονισμό έγκειται στην επιλογή, κατάταξη και γενικότερα διάρθρωση του υλικού, η οποία καθιστά το συλλογικό έργο ποιοτικά διαφορετικό από το άθροισμα των μερών του. Πρωτογενής δικαιούχος των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο συλλογικό έργο είναι το πρόσωπο που διευθύνει τις προσωπικές συμβολές των άλλων δημιουργών, οι οποίοι

διατηρούν το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στη δική τους συμβολή, εφόσον αυτή είναι δεκτική χωριστής εκμετάλλευσης. Σύνθετα δε έργα είναι εκείνα που προέρχονται από τη συνένωση δύο ή περισσότερων έργων, του ίδιου είδους ή διαφόρου είδους, που έχουν δημιουργηθεί χωριστά και τίθενται υπό κοινή εκμετάλλευση. Αν τα αυτοτελή τμήματα που συνθέτονται δεν είναι προϊόν συνεργασίας, οι δημιουργοί τους είναι αρχικοί συνδικαιούχοι της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του σύνθετου έργου και αποκλειστικοί δικαιούχοι επί του τμήματος που δημιούργησε ο καθένας, εάν το τμήμα αυτό επιδέχεται χωριστή εκμετάλλευση.

2. Έλλειψη της από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας της αποφάσεως, η οποία ιδρύει λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ.Δ' του ΚΠΔ, υπάρχει, όταν δεν εκτίθεται σ' αυτήν, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία σχετικά με τα υποκειμενικά και τα αντικειμενικά στοιχεία του εγκλήματος, οι αποδείξεις επί των οποίων θεμελιώνονται τα περιστατικά αυτά, καθώς και οι σκέψεις με τις οποίες το δικαστήριο υπήγαγε τα αποδειχθέντα περιστατικά, στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόσθηκε. Σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, πρέπει να προκύπτει με βεβαιότητα, ότι έχουν ληφθεί υπόψη όλα στο σύνολό τους και όχι ορισμένα μόνον από αυτά. Για τη βεβαιότητα δε αυτή αρκεί να μνημονεύονται όλα, έστω κατά το είδος τους (μάρτυρες, έγγραφα κ.λ.π.), χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας του τι προέκυψε από καθένα. Όταν δε εξαιρούνται ορισμένα από αυτά, δεν προκύπτει ότι δεν λήφθηκαν υπόψη τα άλλα, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολόγησης, γιατί δεν εξαιρούνται τα άλλα. Η επιβαλλομένη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία των αποφάσεων πρέπει να υπάρχει, όχι μόνο ως προς την κατηγορία, αλλά να επεκτείνεται και στους προβαλλόμενους από τον κατηγορούμενο ή από τον συνήγορό του, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, αυτοτελείς ισχυρισμούς. Τέτοιοι ισχυρισμοί είναι εκείνοι που προβάλλονται στο Δικαστήριο της ουσίας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 170 παρ.2 και 333 παρ. 2 ΚΠΔ, και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξεως ή την άρση ή μείωση της ικανότητας καταλογισμού ή την εξάλειψη του αξιοποίνου της πράξεως ή τη μείωση της ποινής. Η απόρριψη ενός τέτοιου ισχυρισμού, όπως είναι και εκείνοι για την αναγνώριση ελαφρυντικών περιστάσεων εκ του άρθρου 84 παρ.2 του ΠΚ, πρέπει να αιτιολογείται ιδιαιτέρως. Εξάλλου, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί, κατά τη διάταξη του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ και η εσφαλμένη εφαρμογή ή ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει στη διάταξη διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή, όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στη διάταξη (ουσιαστικού δικαίου) που εφαρμόσθηκε. Περίπτωση δε εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, συνιστά και η εκ πλαγίου παραβίαση της διατάξεως αυτής, η οποία υπάρχει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που προκύπτει από την αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και του διατακτικού της και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, που καθιστούν ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο, σε σχέση με την ορθή εφαρμογή του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νομίμου βάσεως. Στην προκείμενη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη υπ' αριθμ.9.093/2008 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, η αναιρεσείουσα - κατηγορουμένη καταδικάσθηκε, για παράβαση των διατάξεων του Ν.2121/1993 και επιβλήθηκε σ' αυτήν ποινή φυλάκισης επτά (7) μηνών η οποία ανεστάλη. Το δικαστήριο, με την κατ' είδος μνεία των αποδεικτικών μέσων τα οποία έλαβε υπόψη του, κατά την ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "...Το έτος 1995 η κατηγορουμένη υπηρετούσε στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, ως Καθηγήτρια στο Τμήμα Δημόσιας Διοίκησης, με γνωστικό αντικείμενο τον θεσμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Στο ίδιο τμήμα υπηρετούσε τότε και ο μηνυτής σε κατώτερη βαθμίδα (λέκτορας). Το ίδιο έτος η κατηγορουμένη υπέβαλε στην Επιτροπή Ερευνών του, εν λόγω, Πανεπιστημίου, πρόταση, προκειμένου να γίνει έρευνα και να συνταχθεί μελέτη σχετική με τον προσδιορισμό της έννοιας των τοπικών υποθέσεων των Ο.Τ.Α. Η πρότασή της εγκρίθηκε και ορίστηκε επιστημονική υπεύθυνη της

σχετικής έρευνας. Κατόπιν η κατηγορουμένη πρότεινε στον μηνυτή, με τον οποίο τη συνέδεε στενή φιλία να συνεργαστούν. Συνέστησαν κατόπιν ομάδα αποτελούμενη από την κατηγορουμένη ως επιστημονική υπεύθυνη, τον μηνυτή ως συνεργάτη και ένα μεταπτυχιακό φοιτητή ως βοηθό. Ο μηνυτής ασχολήθηκε με τη συλλογή, επιστημονική επεξεργασία και συγγραφή του τμήματος της μελέτης που αφορούσε το θεσμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στα πλαίσια της Κοινοτικής Έννομης Τάξης και η κατηγορουμένη με το τμήμα που αφορούσε τις αρμοδιότητες της τοπικής αυτοδιοίκησης στην αλλοδαπή, την ιστορική ανασκόπηση της τοπικής αυτοδιοίκησης και τη σύγχρονη ρύθμιση των αρμοδιοτήτων αυτής. Η μελέτη ολοκληρωμένη με τον τίτλο "Ο προσδιορισμός των τοπικών υποθέσεων των Οργανισμών Τοπικής αυτοδιοίκησης", υποβλήθηκε το έτος 1997 στην Επιτροπή Ερευνών. Στο τέλος του ιδίου έτους εν όψει ότι επρόκειτο να κριθούν ο μηνυτής και η κατηγορουμένη, για την ακαδημαϊκή τους εξέλιξη, αποφάσισαν από κοινού να εκδώσουν τη μελέτη σε βιβλίο, τροποποιώντας μόνο τον τίτλο της σε "Σύγχρονες Αρμοδιότητες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης του Ευρωπαϊκή Ενοποίηση". Στον πρόλογο του βιβλίου αυτού, που τον επιμελήθηκε η κατηγορουμένη, έγινε διαχωρισμός των Τμημάτων, με τα οποία είχε ασχοληθεί καθένας από αυτούς. Συγκεκριμένα αναφέρεται ότι "Με τα πρώτα 3 κεφάλαια της μελέτης ασχολήθηκε κυρίως η κ.Χ1 (κατηγορουμένη), ενώ το τέταρτο κεφάλαιο είναι προϊόν της ερευνητικής προσπάθειας του κ.Ψ1" (μηνυτή). Με την αναγραφή των ως άνω στον υλικό φορέα του έργου, ενεργοποιήθηκε το από το άρθρο 10 του ν.2121/1993 προβλεπόμενο τεκμήριο, με αποτέλεσμα ο μηνυτής να τεκμαίρεται πνευματικός δημιουργός αυτού. Με την, εν λόγω αναφορά η κατηγορουμένη αναγνώρισε εμμέσως, πλην σαφώς τον μηνυτή ως πνευματικό δημιουργό του εν λόγω τμήματος. Το βιβλίο αυτό εκδόθηκε και κυκλοφόρησε από τον εκδοτικό οίκο "....." και διανεμήθηκε στους φοιτητές του Παντείου Πανεπιστημίου τα έτη 1997, 1998, 1999 και 2000. Αποτελείται από τέσσερα κεφάλαια, από τα οποία, τα τρία πρώτα καταλαμβάνουν 63 σελίδες και τα συνέγραψε η κατηγορουμένη, ενώ το τέταρτο με τίτλο "....." καταλαμβάνει 84 σελίδες (από σελίδα 65 έως 148), το συνέγραψε ο μηνυτής. Το τελευταίο τούτο κεφάλαιο είναι πνευματικό δημιούργημα, με μορφή προσιτή στις αισθήσεις, απορρέει από την προσωπικότητα του μηνυτή και χαρακτηρίζεται από πρωτοτυπία, έχει δηλ.ατομική ιδιομορφία και δημιουργικό ύφος, που το ξεχωρίζουν από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα. Πραγματεύεται τη λειτουργία του θεσμού της τοπικής αυτοδιοίκησης στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού δικαίου κατά τρόπο που, κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανένας άλλος δημιουργός δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει όμοιο. Το κεφάλαιο που συνέγραψε ο μηνυτής αναφέρεται στην εξελικτική πορεία της κατοχύρωσης του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης από το Κοινοτικό Δίκαιο, με εμπειριστάτων αναφορές στο Κοινοτικό Δίκαιο και στη Νομολογία του Δ.Ε.Κ. Στο εν λόγω κείμενο υπάρχουν επιστημονικές κρίσεις και συμπεράσματα σχετικά με τη θεσμική κατοχύρωση, την προστασία και τη λειτουργία του, εν λόγω, θεσμού στα πλαίσια της κοινοτικής έννομης τάξης, που καθιστούν το έργο αυτό πρωτότυπο και λόγω της ιδιότητάς του αυτής εμπίπτει στην προστασία των διατάξεων του ν.2121/1993, μεταξύ των οποίων και του άρθρου 66 αυτού. Το εν λόγω έργο προσεγγίζει συστηματικά και σφαιρικά τη σχετική προβληματική και αποτελεί μία πρωτότυπη συμβολή στην Επιστήμη του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου. Επίσης το επίδικο κεφάλαιο (στο κοινό βιβλίο) παρουσιάζει αυτοτέλεια έναντι των υπολοίπων κεφαλαίων, είναι προϊόν της ερευνητικής προσπάθειας και αποκλειστικής δημιουργίας του μηνυτή, όπως τούτο συνάγεται από την επισκόπηση του περιεχομένου ενός εκάστου, και τη θεματική του, μπορεί δε να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής εκμεταλλεύσεως. Αποτελεί δηλ. το κεφάλαιο αυτό τμήμα ενός συνθέτου έργου, κοινού βιβλίου, οι δημιουργοί του οποίου είναι αρχικοί συνδικαιούχοι της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνθέτου έργου και αποκλειστικοί αρχικοί δικαιούχοι επί του τμήματος που δημιούργησε ο καθένας. Ενόψει όλων αυτών συνδικαιούχοι της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνθέτου έργου (κοινού βιβλίου) είναι ο μηνυτής και η κατηγορουμένη και αποκλειστικά αρχικοί δικαιούχοι επί του τμήματος που δημιούργησε ο καθένας, αφού καθένα είναι αυτοτελές και επιδέχεται χωριστή εκμετάλλευση. Ακόμη αποδείχθηκε, ότι από το έτος 2000 το βιβλίο αυτό, με τη συναίνεση των αντιδίκων συγγραφέων του αποτέλεσε τμήμα του ψηφιακού δίσκου με τίτλο ".....", ο οποίος βρίσκεται στη βιβλιοθήκη του Παντείου

Πανεπιστημίου. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η κατηγορουμένη περί τα τέλη του 2000 εκτύπωσε το κείμενο του ψηφιακού αυτού δίσκου και το έτος 2001 (Ιανουάριο) εν αγνοία του μηνυτή, ενεργώντας από πρόθεση, εξέδωσε μέσω του ίδιου, ως άνω, εκδοτικού οίκου, βιβλίο με τον τίτλο ".....". Το βιβλίο αυτό, όπου αναφέρεται ως συγγραφέας μόνο η κατηγορουμένη, κυκλοφόρησε (Ιανουάριο 2001) και διανεμήθηκε στους φοιτητές τα έτη 2001, 2002 και 200.. Αποτελείται από έξι (6) κεφάλαια που καταλαμβάνουν 331 σελίδες: Στο τρίτο κεφάλαιο αυτού, με τον τίτλο "....." η κατηγορουμένη περιέλαβε κατά λέξη, με εξαίρεση ελάχιστες τροποποιήσεις, ολόκληρο το κεφάλαιο του κοινού μετά του μηνυτή βιβλίου "....." πνευματικός δημιουργός του οποίου είναι ο τελευταίος. Συγκεκριμένα στις σελίδες 39 έως 134 του νέου βιβλίου περιέχεται πιστή αντιγραφή του κειμένου του προαναφερομένου κεφαλαίου διανθισμένο απλώς με επτά (7) σχεδιαγράμματα, αντικαθιστώντας μόνο την παράγραφο III (3) με τίτλο "....." στη σελίδα 121 του κοινού τους βιβλίου, που συμπίπτει με την 97η σελίδα του νέου βιβλίου" με την υπό στοιχ. 3 επτασέλιδη παράγραφο που τιτλοφορείται ".....". Επιπροσθέτως στη σελ. 333 του επίμαχου βιβλίου η κατηγορουμένη αποδελτιώνει τις βιβλιογραφικές παραπομπές που αναγράφονται από τον μηνυτή στο βιβλίο με τον τίτλο ".....". Στο εξώφυλλο του βιβλίου αυτού δεν αναφέρεται το όνομα του μηνυτή ως συγγραφέα και επιπλέον στην παρατεθείσα στο τέλος του έργου βιβλιογραφία, δεν γίνεται μνεία του κοινού βιβλίου των, κατηγορουμένης και μηνυτή. Έτσι η κατηγορουμένη εμφάνισε ως προϊόν δικής της δημιουργίας την πρωτότυπη πνευματική, επιστημονική δημιουργία του μηνυτή, την οποία εκμεταλλεύθηκε χωρίς την άδεια και τη συναίνεση του τελευταίου. Ο μηνυτής δεν γνώριζε το εκδοτικό αυτό εγχείρημα της εναγομένης, ατόφου δε έλαβε γνώση αυτού, το έτος 2001, όταν είχε ήδη κυκλοφορήσει το βιβλίο, ουδέποτε συναίνεσε ή ενέκρινε την έκδοση αυτού και την κυκλοφορία του, χωρίς αναφορά του ονόματός του ως συγγραφέα του επίμαχου κεφαλαίου. Το γεγονός δε της συμμετοχής του στο πρόγραμμα για τη δημιουργία του ψηφιακού δίσκου δεν συνεπάγεται οποιαδήποτε παραίτηση ή συναίνεση του μηνυτή. Η συμπεριφορά αυτή της κατηγορουμένης, παράνομη και υπαίτια (ενεργώντας από πρόθεση) εμπίπτει ευθέως και στις διατάξεις του άρθρου 66 του ν.2121/1993, που προβλέπει τις ποινικές κυρώσεις για την παραβίαση των πνευματικών δικαιωμάτων, αφού συντρέχουν όλες οι προβλεπόμενες από το νόμο προϋποθέσεις. Η κατηγορουμένη λοιπόν, ενεργώντας από πρόθεση, χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του Ν.2121/1993 με την, ως άνω συμπεριφορά της προσέβαλε το ηθικό και περιουσιακό δικαίωμα του μηνυτή επί του, ως άνω, έργου του, ν' αποφασίζει για την δημοσίευσή του στο κοινό, καθώς και να παρουσιάζει αυτό αναλλοίωτο, χωρίς προσθήκες ή παραπομπές. Έτσι λοιπόν η κατηγορουμένη προσέβαλε το ηθικό και περιουσιακό δικαίωμα του μηνυτή, αφού παρουσιάζει, χωρίς δικαίωμα, ολόκληρο το βιβλίο ως προϊόν δικής ερευνητικής προσπάθειας και την περιλαμβανόμενη σ'αυτό βιβλιογραφική παραπομπή ως εκπονηθείσα από την ίδια. Επίσης αποδείχθηκε ότι ο μηνυτής από το έτος 2001, όταν πληροφορήθηκε για πρώτη φορά την έκδοση και κυκλοφορία του επίδικου βιβλίου, εξεδήλωσε την αντίθεσή του σ'αυτό. Πλέον συγκεκριμένα διαμαρτυρήθηκε σχετικά προς αυτή για την εν λόγω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της και την προσκάλεσε να παύσει να προσβάλλει το αντίστοιχο δικαίωμά του ως δημιουργού επί του εν λόγω έργου. Όταν δε η τελευταία δεν συμμορφώθηκε, υπέβαλε σε βάρος της την ένδικη μήνυση, και κατέφυγε στα πολιτικά δικαστήρια με άσκηση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων και αγωγής. Ο ισχυρισμός της περί συγγνωστής νομικής πλάνης με το ακόλουθο περιεχόμενο "...ακόμα και αν ήθελε θεωρηθεί ότι δεν είχα τέτοιο δικαίωμα,..., όχι μόνον αγνοούσα, αλλά και δεν μπορούσα να υποπτευθώ τον άδικο χαρακτήρα της πράξης του, δεδομένου ότι πίστευα εύλογα ότι μπορούσα να προβώ στην έκδοση του βιβλίου υπό εσφαλμένη ερμηνεία των σχετικών διατάξεων και οποιαδήποτε επιμέλεια και αν κατέβαλα, δεν θα μπορούσα να αντιληφθώ το άδικο, όταν όπως προεξέθεσα, ήμουν η επιστημονική υπεύθυνη της έρευνας και κατά συνέπεια του επίδικου τμήματος που περιέχεται στο βιβλίο" πρέπει ν' απορριφθεί. Αυτό διότι χάρη στο υψηλό επιστημονικό της επίπεδο και μόρφωση (Πρωτοβάθμια Καθηγήτρια στην έδρα του Συνταγματικού Δικαίου του Παντείου Πανεπιστημίου) ευχερώς θα μπορούσε να πληροφορηθεί για το άδικο των ενεργειών της, όχι μόνο καταφεύγοντας σε δικηγόρο, αλλά και σε συναδέλφους της που έχουν ασχοληθεί με το συγκεκριμένο θέμα και σε κάθε περίπτωση

εντρυφώντας η ίδια σε σχετικές μελέτες, που δημοσιεύονται σε Νομικά Περιοδικά. Δεν αποδείχθηκε λοιπόν ότι η κατηγορούμενη, εν όψει και των στοιχείων της προσωπικότητάς της, προέβη στην επιμελή διαχείριση του συγκεκριμένου θέματος και ως εκ τούτου ο σχετικός αυτοτελής ισχυρισμός περί συγγνωστής νομικής πλάνης πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος. Με βάση τα, ως άνω, αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά συνάγεται ότι η συμπεριφορά και οι ενέργειες της κατηγορούμενης στοιχειοθετούν την αποδιδόμενη, εν προκειμένω σ' αυτή πράξη, τόσο κατά την υποκειμενική της, όσο και κατά την αντικειμενική της υπόσταση και πρέπει να κηρυχθεί ένοχη με τις ελαφρυντικές περιστάσεις των άρθρων 84 παρ. 2α και 84 παρ. 2ε ΠΚ, διότι αποδείχθηκε ότι η κατηγορούμενη α) έζησε έως το χρόνο που έγινε το έγκλημα έντιμη, ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικά κοινωνική ζωή και β) συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα, μετά την πράξη της, στην κοινωνία, κατά παραδοχή ως βασίμων των αντιστοίχων αυτοτελών ισχυρισμών. Αντίθετα από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε ότι η κατηγορούμενη α) δεν ωθήθηκε στην τέλεση της προκειμένης αξιοποιήσιμης πράξεως από ταπεινά αίτια, λαμβανομένου υπ' όψιν του είδους του προστατευόμενου εννόμου αγαθού, με την αντίστοιχη ποινική διάταξη και β) ειλικρινά μετανόησε για την πράξη της και επιδίωξε να άρει τις συνέπειες αυτής, αφού παρά τις διαμαρτυρίες του μηνυτή και παρά το ότι υποσχέθηκε σ' αυτόν ότι θα παύσει να προσβάλλει το δικαίωμά του και στα πλαίσια μάλιστα αυτής της υποσχέσεως απέστειλε στο εκδοτικό οικο έγγραφο για την διακοπή της κυκλοφορίας του βιβλίου, εν τούτοις συνέχισε να προσβάλλει το αντίστοιχο δικαίωμά του, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί ο μηνυτής να υποβάλει σε βάρος της την ένδικη μηνυτήρια αναφορά, αίτηση ασφαλιστικών μέρων και να ασκήσει τακτική αγωγή. Κατόπιν αυτών πρέπει ν' απορριθούν ως αβάσιμοι οι αυτοτελείς ισχυρισμοί μη ταπεινών αιτίων (84 παρ. 2β ΠΚ) και ειλικρινούς μεταμελείας (84 παρ. 2δ ΠΚ). Με τις παραδοχές του αυτές το δικαστήριο της ουσίας, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του, την απαιτούμενη από τις αναφερόμενες διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν κατά την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της παράβασης των διατάξεων του νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά, καθώς και τους συλλογισμούς, με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους, στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1 και 3, 3 παρ.1,4, άρθ. 7 και 66 παρ.1 του Ν.2121/1993 τις οποίες ορθώς ερμήνευσε και εφήρμοσε, χωρίς να τις παραβιάσει ευθέως ή εκ πλαγίου. Ειδικότερα δε, με τις ανέλεγκτες παραδοχές της αποφάσεως ότι στο βιβλίο υπό τον τίτλο "Σύγχρονες αρμοδιότητες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και Ευρωπαϊκή Ενοποίηση" το Δ'Κεφάλαιο αυτού με τον τίτλο "Η τοπική Αυτοδιοίκηση στην Κοινωνικό έννομη τάξη" είναι προϊόν ερευνητικής προσπάθειας του μηνυτή Ψ1, ότι παρουσιάζει αυτοτέλεια έναντι των λοιπών κεφαλαίων συντάκτης των οποίων είναι η κατηγορούμενη και μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής εκμετάλλευσης, ορθώς υπήγαγε το έργο αυτό στην κατά το άρθρο 7 παρ.3 έννοια του συνθέτου και όχι του συλλογικού έργου. Μετά ταύτα δε, με την παραδοχή ότι η κατηγορούμενη προέβη, χωρίς την άδεια του μηνυτή, στην ολοκληρωτική, σχεδόν, ενσωμάτωση του ως άνω κεφαλαίου στο απ' αυτήν εκδοθέν έργο με τον τίτλο "....." ορθώς έκρινε, με ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, ότι η συμπεριφορά της κατηγορούμενης εμπίπτει στις προστατευτικές για την παραβίαση των πνευματικών δικαιωμάτων διατάξεις του άρθρου 66 του Ν.2121/1993 τις οποίες και εφήρμοσε και η κατά τούτο περί του αντιθέτου αιτίαση της αναιρεσείουσας είναι αβάσιμη. Περαιτέρω, με όσα δέχθηκε η απόφαση και απέρριψε το αίτημα της κατηγορούμενης για την αναγνώριση, πέραν των ελαφρυντικών περιστάσεων εκ του άρθρου 84 παρ.2α και 2ε τις οποίες αναγνώρισε και εκείνων της ανυπαρξίας ταπεινών αιτίων και ειλικρινούς μετάνοιας, διέλαβε την κατά το Σύνταγμα και το νόμο ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία και η αντίθετος αιτίαση της αναιρεσείουσας είναι αβάσιμη και απορριπτέα.

Συνεπώς, οι από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' και Ε' 2ος και 3ος λόγοι αναιρέσεως με τους οποίους πλήττεται η απόφαση για έλλειψη αιτιολογίας και εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου είναι αβάσιμοι 3. Κατά το άρθρο 84 Π.Κ. όταν συντρέχουν ελαφρυντικές περιστάσεις, η ποινή μειώνεται

κατά το στο άρθρο 83 οριζόμενο μέτρο και κατά το έδ. δ' τής διατάξεως αυτής σε κάθε άλλη περίπτωση, εκτός τής ειδικής που ρυθμίζεται δια τον εδαφίων α' β' και γ' μειώσεως των ποινών της ισοβίου καθείρξεως και τής καθείρξεως, ή ποινή μειώνεται ελευθέρως από τον δικαστή μέχρι του ελαχίστου ορίου του είδους αυτής. Κατά την έννοια τής τελευταίας αυτής διατάξεως, η ποινή τής φυλακίσεως, της οποίας ή διάρκεια σύμφωνα με το άρθρο 53 Π.Κ. δεν υπερβαίνει τα πέντε έτη, ούτε είναι μικρότερη από δέκα ημέρες, μειώνεται ελεύθερα από τον δικαστή μέσα στα όρια του άρθρου 83 ΠΚ. Εξάλλου, από καμιά διάταξη νόμου δεν προκύπτει ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, το οποίο, δικάζοντας επί εφέσεως του κατηγορουμένου, αναγνωρίζει ότι συντρέχει στο πρόσωπο αυτού κάποια επί πλέον ελαφρυντική περίπτωση, την οποία δεν είχε αναγνωρίσει το ίδιο δικαστήριο με προηγούμενη αναιρεθείσα απόφασή του, υποχρεούται να μειώσει περαιτέρω την ποινή, την οποία είχε επιβάλει το ίδιο δικαστήριο, εφόσον η επιμέτρηση αυτής έχει γίνει μέσα στα όρια του άρθρου 83 ΠΚ). Στην προκειμένη περίπτωση, από την επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας, προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα με την υπ' αριθμ. 386/2008 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών η οποία στη συνέχεια αναιρέθηκε (Α.Π 2005/2008) καταδικάσθηκε σε ποινή φυλάκισης 7 μηνών και της αναγνωρίσθηκε το ελαφρυντικό εκ του άρθρου 84 παρ.2α του Π.Κ.

Συνεπώς, ο λόγος αναιρέσεως με τον οποίο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το δικαστήριο που δίκασε μετά την ανίρεση υπερέβη την εξουσία του αφού με την προσβαλλόμενη απόφασή του επέβαλε την ίδια ποινή φυλακίσεως των 7 μηνών μολονότι ανεγνώρισε και την επί πλέον ελαφρυντική περίπτωση του άρθρου 84 παρ.2ε' του ΠΚ είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Μετά από αυτά, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ.1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 13 Ιανουαρίου 2009 αίτηση της Χ1 για αναίρεση της υπ' αριθμ.9.093/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Και.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα τα οποία ανέρχονται σε διακόσια είκοσι (220) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 9 Απριλίου 2009.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 8 Μαΐου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ